

Maureen du Toit

GLOSSY BOERIN

PEPPER
BOOKS

*Voor alle grootmoeders en in het bijzonder
die van mij, Conny van der Peijl*

There's no place like home... except Grandma's
(author unknown)

NUR 301/W061701

© MMXVII Tekst: Maureen du Toit

Vormgever omslag: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepper Books is een volwassenen imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

HOOFDSTUK 1

*New beginnings are often disguised as painful
endings.* Lao Tzu

Cat vroeg zich af hoelang het zou duren voor ze weer lucht kreeg. De aanblik van haar vriendje en haar stagiaire poedelnaakt en innig verstrengeld op de grond van haar kantoor deed haar adem stokken. Al hing haar leven ervan af, ze kon zich niet meer bewegen. Haar lichamelijke functies waren tijdelijk uitgevallen. Zelfs haar hart was gestopt met kloppen. Het was toch gebroken nu, in duizend stukken. Eindelijk registreerden haar hersens het zuurstoftekort en hapte ze naar adem. Dankbaar vulden haar longen zich met lucht, en haar stembanden deden ook meteen een dappere poging tot functioneren. Het benauwde geluid deed het heftig vrijende koppel op de grond opschrikken en verstarren.

Grappig, nu zijn zij verlamd. Een gedeelte van haar brein begon langzaam weer te werken.

‘Tableau vivant,’ mompelde Cat zachtjes. Het thema van de cover waar ze voor in voorbereiding was, waarvoor ze op dit late tijdstip nog even op kantoor moest zijn: *Tableau Vivant*. Morgen was de deadline voor de feestelijke decemberuitgave. Het stel op de grond kwam uit de verstarde toestand en vanaf dat moment ging alles in de hoogste versnelling. Haar zeer binnenkort ontslagen stagiaire Christien en haar soon to be ex-vriend Marc graaiden panisch, met schuldbevuste gezichten hun kleding bij elkaar. Niemand zei wat. Cat sloot heel beheerst de deur, een handeling waar ze achteraf trots

op was, en dwong zichzelf zich om te draaien.

‘Kom op nou, Cat,’ commandeerde ze zichzelf. ‘Lopen, ademhalen, in, uit!’ Ze liep door de gang op de vierde verdieping van het ultramoderne gebouw waar de redactie van *Glozz!* zat. Was die gang echt zo lang? Het duurde voor haar gevoel een eeuwigheid voor ze bij de lift was. Door een mist van tranen drukte ze blindelings op de knopjes. Woedend veegde ze over haar gezicht. De lift liet eindeloos op zich wachten, dus opende ze de deur naar het trappenhuis, dat op dit tijdstip nauwelijks verlicht was. waardoor ze bij de eerste paar traptreden bijna haar nek brak. Vloekend ging ze op de trap zitten en trok haar elegante zwarte Manolo’s uit. Laat me maar de trap aflazeren, laat me maar zo hard op mijn kop vallen dat de beelden die ik net voor altijd heb opgeslagen ‘gedeletet’ worden. Ze drukte haar handen tegen haar slapen. Alsof ze de herinnering van de rug van Marc waar de oranje-rode nagels van Christien in stonden uit haar hoofd probeerde te persen. Ze kon wel kotsen.

Achter haar ging een deur open.

‘Cathelijn?’

De stem van Marc deed haar opspringen en als een speer verder naar beneden rennen.

‘Cat? Hé, Cat wacht nou even! Het komt wel goed. Het spijt me, echt. Ik was mezelf niet. Ik... ehm... Cat! Please?’

Witheet draaide ze zich om en gooide een voor een haar pumps in de richting van haar vriend. De tweede pump trof doel. Ze merkte het aan de hartgrondige vloek die uit het halfduister kwam. Hopelijk was het een voltreffer, op zijn gezicht. Ze wist hoe zuinig hij was op zijn gladde, perfecte uitstraling als acteur en fotomodel. Ze voelde een lichte voldoening, al werd die enigszins overschaduwed door het feit dat de schoenen haar een klein fortuin hadden gekost. Op haar blote voeten rende ze verder de trap af naar de begane grond, langs de receptie waar de beveiliging zat, zo de garage in. Vanuit haar ooghoek zag ze de beleefd gefronste hoofden van de twee geüniformeerde

mannen, die gebiologeerd haar sprint naar de auto volgden. Blind graaiend in haar tasje op zoek naar haar autosleutels voelde ze een scherpe pijn aan haar vinger. Geschrokken trok ze haar hand uit de tas om te zien dat de wijsvingernagel van haar perfect gemanicuurde rechterhand volledig was afgescheurd. Het bloedde een beetje.

Een van de bewakers kwam naar haar toe gerend. ‘Mevrouw, alles in orde? Bent u oké?’ Bezorgd keek hij om zich heen. Zijn blik eindigde bij haar blote voeten. Hij fronste.

‘Hoi, Rogier, ik heb...’ Cat kon even geen fatsoenlijke zin formuleren. Ze leunde met haar rug tegen haar mintgroene vintage Peugeot en staarde weer naar haar hand. De wereld begon een beetje te draaien, ze haatte bloed. Ze haalde diep adem, wilde niet flauwvallen.

‘Mijn nagel is gebroken en gescheurd. Het bloedt.’ Ze probeerde haar tranen weg te knippen en haar ogen te ‘bewapperen’, wat sinds Oprah de manier was om ‘mooi’ te huilen. Maar dat stadium was ze ruimschoots voorbij; de ‘ugly cry’ kon elk moment doorzetten. Ze sloeg haar handen voor haar ogen voor een ouderwets potje janken met snot, snikken en geluiden die het dichtst kwamen bij een dier dat op een verschrikkelijke manier gemarteld werd. Ondertussen zakte ze langzaam onderuit tegen haar autootje. Ze voelde de ongemakkelijke blik van de beveiliging op haar. Hij kon dealen met inbrekers en noodsituaties zoals het gebouw ontruimen en zo. Hij was master in de Russische gevechtscunst krav maga had hij wel eens verteld, maar dit was duidelijk een situatie waar hij niet dagelijks mee te maken had.

‘Ehm... mevrouw Van der Molen?’

‘Ja, Rogier,’ snikte Cat.

‘Heeft u medische hulp nodig?’

Cat schudde haar hoofd; hij probeerde duidelijk in te schatten of ze labiel of gek was, misschien een snuiver of pillenslikster. Het enige waar hij haar van kon verdenken was dat ze een workaholic was aangezien ze hier op de gekste tijden verscheen. Dat ze misschien een

tikje overspannen was, iedereen had een burn-out tegenwoordig.

‘Uw nagel is gebroken?’

Ze was dankbaar voor zijn neutrale professionele toon.

‘Cat?’ galmde de stem van Marc absurd hard door de garage.

Alert draaide de bewaker zich om naar Marc, die de garage in kwam rennen, twee pumps in zijn hand. Cat kreunde hardop en kroop nog dichterbij haar auto aan. Ze wou dat ze eronder kon kruipen. De bewaker richtte zijn aandacht nu volledig op haar vriend, die eerder deze avond het gebouw binnen was gegaan. Zonder haar en met Christien, gokte Cat. De bewaker leek diezelfde conclusie te trekken. Hij deed een paar stappen in de richting van Marc en tot Cats opluchting hield hij hem op fatsoenlijke afstand.

‘Geef die maar aan mij,’ zei de bewaker, en hij gebaarde naar de zwarte pumps, die Marc nog steeds tegen zijn borst gedrukt hield. Hij wierp een blik achterom en grijnsde breed naar haar. Ze vroeg zich af waarom.

‘Dat wordt een flinke blauwe plek, meneer,’ zei de bewaker, en Cat vermoedde de reden.

‘Het lijkt me het beste als u naar huis gaat,’ hoorde ze hem tegen Marc zeggen. Ze keek naar de rug van de gezette bewaker. Zijn voeten stonden een beetje uit elkaar, hij stond breed en had de ‘ik ben overal op voorbereid en deins nergens voor terug’-houding aangenomen: gewicht ietsje meer op de bal van zijn rechtervoet, handen losjes langs zijn lichaam.

Cat wilde hem zeggen zich vooral geen zorgen te maken. Marc was geen vechter. Geen held. Deed wel stoer, maar als het erop aankwam, had je niks aan hem. Geen reet. Cat snuffte woedend.

‘Zeg, mooiboy,’ zei de beveiliging. Cat hoorde aan zijn toon dat hij hem maar een omhooggevallen soapie vond en niet onder de indruk was van het feit dat half vrouwelijk Nederland in katzwijn viel voor deze man. Ze gluurde voorzichtig om zijn rug heen.

‘Mooiboy’ wist duidelijk niet goed wat hij moest doen en keek

besluiteloos naar de pumps. ‘Weet je wel wie ik ben?’ probeerde hij.

‘Jazeker, ik weet het wel, maar u bent het even kwijt? Was het zo’n harde klap dan?’ Hij wees nogmaals naar Marcs wang. Cat keek gefascineerd naar de vuurrode plek onder zijn oog.

‘Ja, erg geestig. Haha.’ Marc haalde twintig euro uit zijn zak. ‘Laat ons even alleen, wil je? Ik ben haar vriend.’

‘Dat valt nog te bezien,’ antwoordde Rogier, terwijl hij de uitgestrekte hand met het geld negeerde en hem rustig bleef aankijken.

Uiteindelijk haalde Marc gemaakt onverschillig zijn schouders op, stak het geld weer in zijn zak, gaf hem de schoenen en droop af.

Cat voelde hoe de beveiliging naast haar op de grond kwam zitten. Ze schaamde zich kapot. Hij zou haar waarschijnlijk een label wijf vinden, wat op zich wel een goede inschatting was op dit moment.

‘Neutralize the threat and avoid injury.’

‘Pardon?’ vroeg Cat.

‘Een belangrijk principe van krav maga.’

‘Ah.’ Cat knikte.

‘Een paar corrigerende tikken uitdelen was toch lekker geweest.’ De beveiliging keek spijtig naar de camera’s in de garage. ‘Maar helaas,’ liet hij erop volgen. ‘Pepermuntje?’

Cat schudde haar hoofd.

‘Zakdoekje?’

‘Het gaat wel weer, dank je wel.’

‘Schoenen?’

Cat lachte. ‘Ja, graag.’

‘Ik hoop dat je hier een vergunning voor hebt?’ Roger overhandigde haar de pumps.

Cat keek hem niet-begrijpend aan.

‘Je kunt er iemand aardig mee verwonden, zelfs uitschakelen. Alles is een wapen, hè.’ Hij wees op de naaldhakken.

‘O ja.’ Cat wist een geluid uit te brengen dat voor een lach moest doorgaan.

‘Kom van die koude vloer af,’ zei hij. Hij stond op en stak zijn hand uit.

Ondamesachtig krabbelde ze op en wriemelde zich weer in haar schoenen.

‘Kan ik nog iets voor u doen, mevrouw?’

Cat schudde haar hoofd. ‘Ontzettend bedankt.’

Voor ze wist wat ze deed, pakte ze hem vast voor een stevige knuffel. Het kon haar niet schelen dat ze zich belachelijk maakte. In gedachten zag ze zijn collega grinnikend achter de bewakingscamera's. Hier werd vast nog uitgebreid over gesproken.

Ze voelde hem onhandig en net iets te hard op haar schouders kloppen. ‘Ik deed gewoon mijn werk, mevrouw, gewoon mijn werk.’

HOOFDSTUK 2

*I gave him my heart, and he took and pinched
it to death; and flung it back to me.*

Emily Brontë, *Wuthering Heights*

Langzaam vocht Cat zich door de verschillende lagen van haar bewustzijn heen. Ze vermoedde dat ze wakker was toen het opdringende deuntje van haar mobiel door de nevel in haar hoofd sneed.

Er moest een andere ringtone op, dat rotting ging om de haverklap. Ze wist niet dat ze het geluid zo intens was gaan haten. De mist begon iets op te klaren en ze opende voorzichtig één oog om te zien dat ze in haar kleren op de bank lag.

‘Erg chic,’ mompelde ze.

De binnenkant van haar mond smaakte naar oud leer en rotte druiven. Niet zo gek als ze naar het glas wijn keek dat ze gisteravond laat tot keer drie keer toe tot de rand had gevuld met rode port. Geen goedkope port, dat scheelde misschien in de kater die elk moment kon toeslaan. Ze was geen goede drinker. Cat sloeg kreunend haar handen voor haar ogen toen de beelden van de vorige avond onvermijdelijk naar boven kwamen.

‘Waarom heet het eigenlijk “een gebroken hart”? Mijn hele lijf voelt gebroken. En ik praat weer in mezelf,’ zei ze, nu wat harder maar nog steeds mompelend. Een gewoonte die ze al haar hele leven had. Misschien door gebrek aan broertjes of zusjes of gewoon een tikje gestoord. Zal ik wel van mijn moeder hebben, dat gestoorde gedeelte dan.

Hoe laat was het trouwens? De klok in haar appartement die de tijd in New York, Tokyo en Amsterdam aangaf, liep voor de Nederlandse tijd al richting het middaguur. Cat sprong vloekend op. Een actie waar ze onmiddellijk spijt van had. De kamer draaide op een misse-lijkmakende manier, en jawel, daar was het: een zwaar gebonk dat begon vanuit haar nek, verspreidde zich langzaam maar onverbiddelijk naar elk gedeelte van haar hoofd, om vervolgens verbinding te maken met haar maag. Net toen ze probeerde in te schatten of ze de wc ging redden, zakte het een beetje weg. Opgelucht keek ze naar haar crème-witte, peperdure hoogpolige tapijt van honderd procent scheerwol, waarop ze meteen haar mobieltje vond. Ze snapte dat het een tikje on-realistisch was, maar eigenlijk wilde ze nooit meer iemand spreken. De hele situatie was momenteel onrealistisch. Zonder onverhoedse bewegingen te maken, en met respect voor haar kater, raapte ze haar telefoon voorzichtig van het tapijt.

‘Laura’, gaf het scherpje in haar telefoon aan. Godzijdank, dat trok ze wel. Vijf jaar geleden had Laura haar aangenomen als hoofdredacteur van *Glozz!* Ze had zeker vijftien jaar meer ervaring dan Cat in het tijdschriftwereldje en was op zijn minst twintig jaar ouder, maar zag in haar een hoop potentie en dat was een gouden greep geweest. Samen hadden ze *Glozz!* binnen twee jaar tot een groot succes gemaakt. Het had vanaf het begin geklikt en inmiddels waren ze veel meer dan collega’s. Ze durfde wel te zeggen dat Laura voor haar inmiddels een soort moederfiguur was geworden.

‘Sorry, Laura,’ begon ze verontschuldiging, maar ze werd abrupt onderbroken door een geagiteerde woordenstroom. Het duurde even voor het tot haar doordrong wat ze precies zei.

‘Cat! Het spijt me zo. Er staan foto’s van Marc en Christien op de cover van *Privé*, heftig zoenend op de parkeerplaats bij dat chique sushi-restaurant net buiten Amsterdam. Ik kom even niet op de naam. Alle bladen staan er vol mee. *Privé*, *Party*, *Weekend* en eh... *Story* heb ik nog niet gezien, maar die zal ook wel meedoen. Hier.’ Laura

las voor: ‘Cathelijn van *Glozz!* te druk voor haar acteur en topmodelvriendje Marc?’ en deze: ‘Een stiekeme zoenpartij op de parkeerplaats’.

Cat voelde haar maag weer opspelen. Dat kon er ook nog wel bij, wat een nachtmerrie.

‘O, Cat, ik vind het zo vreselijk voor je. Ik heb Christien proberen te bellen, maar die neemt niet op, die vieze...’ De verbinding viel even weg.

Laura’s tirade eindigde met een opsomming van soa’s die ze hoopte dat Christien had. En over het oudste beroep ter wereld, dat Christien maar professioneel moest gaan oppakken. Ondanks dat Laura moeder van vier dochters was voldeed ze niet echt aan het standaardplaatje van de ideale moeder of keurige huisvrouw.

‘Ik hoef toch niet te stoppen met leven voor mijn kinderen?’ ‘Leven’ betekende voor Laura ‘werken’. ‘Ik heb ze gemaakt, ze zaten in mijn buik, hij zorgt er maar voor,’ was haar statement. Vaak volgde er nog een opsomming van dieren die ook niet helemaal aan de stereotypes voldeden. ‘Neem nou de Zuid-Amerikaanse nando, een soort struisvogel waarvan het mannetje alleen voor de kuikens zorgt. Hij paart met verschillende vrouwtjes en die vrouwtjes leggen dan hun eieren in zijn nest. Waardoor er op een gegeven moment meer dan vijftig eieren in kunnen liggen. Allemaal in één nest! Mijn man heeft maar op vier kids te letten. Hahaha! En weet je wat het mooiste is? Vervolgens gaan die nandoedames weer weg, op zoek naar andere mannetjes om mee te paren. Fantastisch!’ gierde Laura, met een vlakke hand op haar dijen slaand. De gevlekte hyena was haar persoonlijke favoriet. Hier van kon ze over de bar gevouwen liggen bij de vrijdagmiddagborrel. ‘Weet je dat het vrouwtje zo’n grote clitoris heeft dat het wel een pieemel lijkt?’ Ongelovige en lichtelijk geneerde blikken om haar heen deden haar alleen maar harder lachen. Ze ging door tot de tranen over haar wangen stroomden. ‘Ik heb het belangrijkste gedeelte gedaan, hoor.’ Haar man was kunstenaar, werkte veel thuis en leek zich

volledig te schikken naar deze taakverdeling – voor zover je daarvan kon spreken.

‘Lieverd, als je tijd voor zichzelf nodig hebt, dan geeft dat niets. We redden het hier wel. Moet ik anders even naar je toe komen?’

‘Eh, Laura,’ onderbrak Cat haar, de sneue klank in haar stem verafschuwend. ‘Ik wist het al, gisteravond heb ik ze ehm... ze zelf betrapt. Op de vloer van mijn kantoor, ze waren... Nou ja.’

Verblufte stilte aan de andere kant van de lijn.

‘Dat meen je niet, hier op kantoor!?’ Aan het geluid op de lijn hoorde Cat dat Laura haar kantoor in gelopen was voor wat meer privacy. Door de telefoon hoorde Cat het vertrouwde gerinkel van de tientallen armbanden om de pols van haar werkgeefster. Ze had een fetisj voor sieraden, waardoor je haar altijd eerst hoorde voordat je haar zag.

Op gedempte toon ging Laura geagiteerd verder. ‘Ik heb altijd wel een neus voor die dingen, maar ik heb nooit iets vermoed. Jullie zijn goddomme ruim twee jaar samen!’

‘Drie,’ verbeterde Cat haar somber.

‘Hè, gadverdamme Cat, wat is dit naar, ik weet even niet wat ik moet zeggen.’

Ze schraapte haar keel, ze wist ook even niets te zeggen. Wat kún je zeggen? Ze merkte dat ze niet eens kwaad was op Christien. De vernedering en woede die streden om een eerste plaats waren volledig op Marc gericht. Gelukkig won de woede steeds meer. Ze verwelkomde de gitzwarte wolk die langzaam over haar emoties gleed, in de wetenschap dat ze net als haar vader een kort lontje had als ze voelde dat ze oneerlijk of onrechtvaardig behandeld werd. Als kind uitte zich dat in met deuren smijten en gooien met alles wat er binnen handbereik lag. Haar eerste herinnering aan een serieuze woede-uitbarsting was dat ze in de auto in haar veiligheidszitje moest. Ze was een jaar of vijf. Exact wist ze niet meer waar het was, maar ze wilde er in ieder geval niet weg. De gordel die om moest was voor haar een

ongewilde beperking in haar bewegingsvrijheid, en na een hoop kaabaal en misbaar van haar kant en gehannes van haar vader, die met een rode kop aan haar gordel prutste, zat ze op zeker moment toch muurvast. De machteloosheid maakte haar woedend en ze zette het op een krijzen. Na twintig minuten was ze nog niet uitgekrijst. Haar lievelingsknuffel, die haar moeder haar gaf, moest haar tot bedaren brengen, maar ze gooide hem zonder pardon midden op de snelweg uit het open raam van de rijdende auto. Dat had geresulteerd in nog een woedeaanval en een lichte zenuwinzinking van haar moeder. Er zou geen tweede kind komen, dat kon ze echt niet aan. Haar vader zat stoicijns achter het stuur in een dappere poging de hysterie op de achterbank te negeren en zijn eigen irritatie te temperen.

Cat leerde daarna te gooien met dingen waar ze minder gehecht aan was. Elke keer behield haar vader zijn kalmte, tot hij op een dag besloot dat het genoeg was. Cat was twaalf jaar en ze zaten midden in een verhuizing. Haar vader had de stap van de provincie naar de stad zo lang mogelijk weten te rekken ondanks het jarenlange geklaag van haar moeder. Ze wilde weg uit het provinciale leven, ze wilde uiteindelijk eens ‘interessante cliënten’, haar talenten en gaven kwamen hier niet tot zijn recht, ze kwijnde weg. Toen Cat eenmaal de leeftijd kreeg om naar de middelbare school te gaan leek het een natuurlijk moment om te breken met het dorp, en naar de stad te verhuizen.

Cat, op het randje van de puberteit, was al dagen in een opstandige, donkere stemming. Ze had zich opgesloten op haar nieuwe zolderkamer in het smalle maar kapitale grachtenpand door de deur met een kastje te barricaderen. Haar vader, die zo’n beetje in dezelfde stemming verkeerde, vroeg haar even te helpen, dan zou alles snel klaar zijn. Maar Cat weigerde mee te werken aan de verhuizing waar ze zelf niet om had gevraagd.

‘Dit helpt niet echt, Cat, kom op nou, je gedraagt je als een verwend prinsesje.’ Haar vader kon de frustratie niet uit zijn stem houden. Hij bonsde op haar deur en liep weer weg. Cat was woedend, met name

op haar vader. Hij was hier verantwoordelijk voor, hij had dit moeten voorkomen. Het kastje kreeg een trap. Ze rukte de deur open en begon het arme meubeltje de trap af te duwen.

‘Als je het maar uit je hoofd laat, jongedame,’ waarschuwde haar vader. Maar Cat schopte het zonder pardon de zoldertrap af. Haar vader staarde verbijsterd naar het hoopje planken beneden. Maar Cat was nog niet klaar. Ze liep vastbesloten terug naar haar kamer, naar haar steigerhouten bed. Ze hoorde haar vader tierend weglopen, maar negeerde hem. Na de eerste woedende ruk aan het voeteneinde van het bed hoorde ze iets boven haar hoofd tegen de muur kapotslaan. Geschrokken keek ze op. Haar vader stond in de deuropening met een verhuisdoos waar met grote rode letters op stond: Cat afblijven. Páts! Er kletterde weer iets tegen de muur achter haar. Cat keek met verbijstering naar de roze vlek op de muur, gevolgd door de onmiskenbare geur van nagellak. Haar vader grabbelde blind in de doos, hij had een uitdrukking op zijn gezicht die ze niet eerder gezien had. Met vertrokken gezicht trok hij een paarse leren map uit de doos. Haar tekenmap.

‘Nee!’ Geschrokken hief ze haar armen omhoog in een poging de map op te vangen. Het zware ding vloog door de lucht en sloeg tegen de muur open, waardoor er honderden vellen papier door de lucht dwarrelden. Haar leven sloeg stuk tegen de muur. Al haar tekeningen, schetsen, aquarellen en penkrabbels van de afgelopen jaren belandden op de grond. Aan elke tekening hing een herinnering of gevoel. Ontwerpen van schoenen, schilderijtjes van landschappen op vakantie in Italië, pentekeningen van portretten van mensen in de trein. Talloze tekeningen van de boerderij; die van opa met Cat op schoot was haar favoriet. Schetsen van allerlei soorten dieren, de schattige ottertjes in de dierentuin van Amersfoort, exotische vogels en insecten nagetekend uit boeken van haar vader, die er als bioloog een kleine bibliotheek op nahield, een paar zelfportretten en eindeloos veel illustraties die ze bij zelfverzonnen verhaaltjes had gemaakt.

Cat viel op haar knieën, haar woede vervangen door intens verdriet, en graaide blind om zich heen naar haar kostbaarste bezit.

Haar vader, onmiddellijk ontuchtend door haar tranen, kwam bij haar zitten en sloeg stevig zijn armen om haar heen. 'O, het spijt me zo. Dat was echt niet mijn bedoeling.'

Ze ving zijn gezichtsuitdrukking op, en zag haar eigen wanhoop en frustratie weerspiegeld. Dat maakte dat ze nog harder moest huilen. Haar moeder, gealarmeerd door al het kabaal, kwam de trap op gierend en keek geschrokken om de hoek van de deur. Met één blik nam ze de situatie in zich op en hijgde geïrriteerd.

'Ik weet niet wat er aan de hand is, maar hier heb ik zo geen tijd voor.' Ze liep weer naar beneden, aanwijzingen roepend naar de verhuizers.

Cat en haar vader bleven onverstoord op de grond zitten, terwijl Cat doorsnikte op de schouder van haar vader.

Die dag leerde Cat dat ze nooit op haar moeder zou kunnen rekenen. En dat was prima, stelde ze zichzelf gerust, ze had haar vader. Wist zij veel dat ze hem dat jaar nog zou verliezen.

Cat onderbrak Laura, die midden in een zin zat over 'de overschatte waarde van een stagiaire'.

'Lau, ik stap even onder de douche en dan kom ik eraan, ik ben er met een uurtje, ik wil per se bij de vergadering zijn voor de shoot van morgen.'

Toen ze ophing, zag ze dat ze zeventien oproepen had gemist. Marc. Even had ze de impuls om hem te bellen. Wat een idiote reflex om troost te zoeken juist bij degene die de oorzaak is van je verdriet. Stilletjes schold ze zichzelf uit voor watje. Cat schudde geïrriteerd haar hoofd en was blij dat ze haar neiging had weten te onderdrukken. Nog wat gemiste oproepen van privénummers. Ongetwijfeld de bladen, en met een beetje pech *Shownieuws* en *RTL Boulevard*. Op weg naar de badkamer zag ze de grote stofschaar op haar werktafel waar ze moodboards maakte voor elke nieuwe uitgave van *Glozz!* Voordat

ze beseftte wat ze deed, greep ze het scherpe werktuig en liep met een grimmige vastbeslotenheid naar haar walk-in closet.

Ze woonden officieel niet samen, maar het laatste halfjaar was Marc min of meer wel bij haar ingetrokken. Hij had kleding, persoonlijke bezittingen en toiletspullen in haar woning achtergelaten. Een stemmetje in haar zei dat wat ze ook van plan was, ze het niet moest doen; dat ze het beschaafd moest houden. De eer aan haarzelf houden en zo. Ze negeerde het stemmetje met glans. Het jasje van Oger was het eerste waar haar oog op viel. Hij had het aangehad op de première van zijn film *Uit de bocht*. Die première was hun eerste verschijning in het openbaar geweest. Marc was knap, maar in dat jasje zag hij er pas echt adembenemend uit. Langs de rode loper hadden honderden meisjes gestaan, gillend om een handtekening. Wat was ze verliefd geweest toen.

Hun eerste ontmoeting was op de set geweest van *Uit de bocht*. Cat ging hem interviewen voor het vaste item in het blad *Glozz!* 'BN'ers behind the scenes'. Ze liep dan altijd een paar uur mee. Zo kreeg ze inzicht in hoe BN'ers zich voorbereidden, en met een beetje geluk deden ze ook wat persoonlijke onthullingen. Al was Cat geen voorstander van alleen maar roddels; het moest professionaliteit en klasse uitstralen. De BN'er moest er trots op zijn dat hij of zij in het blad had gestaan.

De film ging over een racecoureur die na twee bijna-fatale ongelukken moet kiezen tussen zijn liefde voor het racen of de liefde van zijn leven. Toen Marc op het circuit van Zandvoort uit zijn raceauto stapte en zijn helm afzette had zijn blik zich onmiddellijk op haar gericht. De bijbehorende oogverblindende glimlach kon haar tot gisteren nog vlinders in haar buik geven. Ze had nog heel koeltjes en professioneel gedaan in het begin, en zijn duidelijke geflirt genegeerd. Zo gemakkelijk was ze niet te krijgen, vertelde ze zichzelf. Ze had genoeg knappe BN'ers gesproken om niet meteen in katzwijn te vallen, maar aan het einde van de dag had ze nauwelijks nog verweer tegen zijn

charmes toen ze zichzelf erop betrapte dat haar ogen steeds naar de halsopening van zijn witte overhemd werden getrokken. Ze had iets met mannelijke decolletés, en dat van hem was spectaculair. Het gesprek kwam op hoe ‘technisch’ een filmzoen eigenlijk was omdat je rekening moest houden met bepaalde camerastandpunten en hoe onnatuurlijk lang je soms in elkaars ogen moest kijken. Marc was heel nonchalant opgestaan en had voordat ze kon protesteren haar hand gepakt en haar uit de stoel getrokken.

‘Ik zal het voordoen.’ Hij droeg een paar zinnen uit het script voor en begon nadrukkelijk met haar naam.

‘Cat, ik heb er alles voor over om die glans in je ogen weer te zien. Je hebt geen idee hoe spectaculair het is voor een man wanneer je naar me kijkt alsof ik de enige voor je ben. Dat in een kamer vol met mensen je ogen mij vinden en oplichten, alleen voor mij.’

Hij had ondertussen subtiel zijn arm om haar taille geslagen en haar dichterbij naar zich toe getrokken.

‘Ik kan niet meer denken, niet meer slapen, ik heb geen honger of dorst zolang ik jou niet bij me heb. Blijf alsjeblieft. Ik kies jou...’

Zachtjes was hij met zijn duim over haar onderlip gegaan, en ze was haar eigen voornaam al vergeten toen hij langzaam zijn lippen naar de hare bracht.

Een harde klopp op de deur verbrak de betovering, anders had ze zich zeker laten kussen. De opnameleider stak zijn hoofd om de deur met de mededeling dat de opnames verdergingen. Ongemakkelijk had ze afscheid genomen met een formele handdruk.

De volgende dag stond er een enorme bos rozen op haar kantoor. Er zat een kaartje bij dat Laura, niet gehinderd door enig gevoel voor tact of privacy, al gelezen had.

‘Je hebt duidelijk indruk gemaakt, jongedame. Chique tent voor een first date, toe maar. Wat doe je aan?’

De rozen waren uiteraard van Marc, die vroeg of ze met hem ging eten, liefst zo snel mogelijk, want hij wilde graag nog wat ‘teksten met haar doornemen’.

Dagen voor de date was ze uitgebreid en intensief voorbereid door haar wereldwijze vriendin Julie. Als iemand iets wist over mannen, seks en het hele datinggebeuren, dan was het Julie wel, een bloedmooie, bekende tv-presentatrice en een van de eerste BN’ers die Cat ging interviewen toen *Glozz!* nog in de opstartfase zat. Omdat ze totaal verschillende karakters hadden – Cat afwachtend, een beetje naïef en introvert, en Julie luidruchtig, op de voorgrond en een tikje hysterisch – vulden ze elkaar goed aan. Cat genoot van de bijdehante vlotte babbel van Julie, en ze wilde dat zij dat ad remme gevoel voor humor had. Julie had weer veel aan de nuchterheid en rust die Cat uitstraalde. Hun sterren waren tegelijkertijd gerezen: Cat had succes met *Glozz!* en Julie met haar eigen succesvolle lifestyleprogramma *Live met Julie*. Hierdoor troffen ze elkaar op dezelfde social events, waardoor ze langzaam maar zeker een innige vriendschap hadden opgebouwd en wanneer het maar kon elkaar opzochten. Toen ze Julie vertelde dat ze een date had met de soapacteur en ‘hottie’ Marc de Wilde had ze, om acute doofheid te voorkomen, haar oor van de telefoon moeten halen.

‘AAAAAHHH! Echt? Donder op! Dat is zoooooo’n lekker ding. Hoe krijg je het voor elkaar??? Ik ben jaloers!!!’ En toen op meer zakelijke toon: ‘Ik kom na de uitzending naar je toe. Ik weet dat je bij een hip magazine werkt, maar jou kennende hou je het weer veel te bescheiden. Iets meer borsten en benen tonen mag weleens, je hebt een jaloersmakend prachtig figuur. Ik zit verdomme weer op een poederdieet en jij kan gewoon alles eten. Enne... geen seks, hè, op de eerste date! Je weet toch hoe je voorkomt dat je meteen met hem het bed in duikt?’

‘Nee, maar dat doe ik natuurlijk ook niet,’ had ze verontwaardigd uitgeroepen. ‘Maar uit pure nieuwsgierigheid: please, do tell me!’

‘Vanaf nu: je niet meer scheren,’ commandeerde Julie.

‘Pardon?’

‘Als ik wil voorkomen dat ik me op de eerste date laat verleiden door goede tafelmanieren, een verblindende glimlach en een goddelijk lijf, dan scheer ik me een paar dagen van tevoren niet. Het idee dat een man mij in ongeschoren staat onder ogen krijgt is zo afgrijselijk dat het niet uitmaakt hoeveel mojitos ik opheb: het gebeurt niet. Geen gevoos, gekets of gerampetamp.’

‘Een beetje haar is toch niet erg?’ vroeg Cat gespeeld bezorgd.

‘Cat,’ was Julie op zachte en dringende toon doorgegaan, een toon die altijd voorafging aan een schandelijk ordinaire of seksistische opmerking.

‘Zegt de verschrikkelijke sneeuwman je iets? Als ik me niet scheer, lijken mijn kuiten op het onderstel van een lesbische West-Duitse kogelstootster met een overschot aan mannelijke hormonen. Het gebied tussen mijn liezen wordt de Bermuda Triangle: alles wat erin gaat zal nooit meer teruggevonden worden. Ik bespaar je het beeld van mijn okselregionen in ongeschoren staat, maar dat je de laatste inheemse stammen daar kunt vinden moet jou genoeg zeggen.’

‘Het is toch een natuurlijk iets?’ hield Cat vol.

‘Een “natuurlijk” iets? Jazeker, schat, maar dat is doodgaan ook.’

Maar ze had zich wel geschoren, en zich zonder enige problemen ‘het bed in laten lullen’. Ze voelde haar wangen branden van schaamte. Wat was ze makkelijk te krijgen geweest, wat had ze zich eenvoudig laten versieren, gênant gewoon. Bij hoeveel meisjes had hij die ‘ik zal het even voordoen’-truc uitgehaald? Dat had ongetwijfeld ook gewerkt bij Christien.

Ze pakte de schaar stevig vast, de stof was schitterend, maar haar liefde voor mooie en exclusieve stoffen verloor het vrij snel van haar woede. Ze zette de schaar in het jasje en knipte het exact

doormidden. Het volgende kledingstuk was een designerspijkerbroek, gekocht tijdens hun weekendje Milaan. Dit kostte wat meer kracht, maar het denim was geen partij voor een professionele textielschaar. Na een minuut of tien, toen haar hand pijn begon te doen, was Cat door alle kleding van Marc heen. Ze keek naar de ravage die ze had aangericht. Geschokt door het uitblijven van enig schuldgevoel pakte ze vuilniszakken uit de keuken en stopte alle kleding er netjes in. Dit weekend kon hij zijn spullen komen halen, als ze die al niet eerder van het dakterras naar beneden zou smijten. Ze voelde zich een stukje beter en pakte een makkelijke zwarte jurk maar gooide hem bij nader inzien opzij. Een ‘petite robe noir’ moet iedere vrouw hebben. ‘Geschikt voor elke gelegenheid’ hoorde ze haar stylist zeggen, maar ze wilde niet de indruk wekken dat ze in de rouw was. Dat gunde ze hem niet. Het werd dus een knalgeel jasje met zwart kokerrokje en gele suède pumps.

Voor ze onder de douche stapte, pakte ze twee paracetamol en een groot glas water. Pas toen het koele water door haar kurkdroke keel ging, besepte ze hoe uitgedroogd ze was. Ze zette de mengkraan extra heet en voelde beetje bij beetje de spanning uit haar lijf trekken. In gedachten nam ze de dag door. Vandaag de fotoshoot voor de cover van alweer de 21e uitgave van september. Ze maakte er altijd een punt van om bij de redactievergadering aanwezig te zijn, zodat alles precies zo ging zoals zij dat in gedachte had, dat iedereen exact begreep wat de bedoeling was.

Ze zouden werken met een bekende actrice en twee mannelijke modellen voor de *Tableau Vivant*-uitgave. Haar blik viel op scheerspullen en douchegel van Marc, en even voelde ze een brok in haar keel. Ze draaide vlug haar gezicht in de hete stralen en dwong zichzelf naar de dag die voor haar lag te kijken. De actrice die was gevraagd voor de cover zou door twee mannelijke modellen gedragen worden, terwijl ze een schitterende jurk van Addy aanhad. Uitgebreid had ze met Addy gesproken over hoe hij dat zag, hij had goed geluisterd naar

haar input, en het resultaat was ronduit spectaculair te noemen. Godzijdank had ze haar werk nog, dacht Cat dankbaar terwijl ze de kraan dichtdraaide.